

Özet

Türkiye'nin Mali, Nijer ve Burkina Faso başta olmak üzere Sahel ülkeleriyle olan ilişkileri, Afrika dış politikasında yeni bir pencere açmaktadır. Dolayısıyla bu yeni dönemi Sahel üzerinden okumak son derece önemlidir.

Türkiye'nin genel dış politika çerçevesi ve Sahel'deki gelişmeler, özellikle Batı'nın en önemlisi de Fransa'nın bölgeden çekilmesi, Türkiye'nin Sahel'le olan ilişkilerini artırmıştır. Yaşanan bu dönemi "Sahel'de yeni paradigma" olarak adlandırmak mümkündür.

Türkiye, Afrika politikası nezdinde ilgili sürecin ilk aşamasında Kuzey Afrika'ya, sonrasında Sahraaltı Afrika'ya odaklı bir politika izlemiş, ancak belli bir süre sonra Doğu Afrika ve Güney Afrika'ya da açılmaya başlamıştır. Günümüzde Türkiye'nin politikaları, Doğu Afrika'dan sonra Batı Afrika, yani Sahel bölgesine odaklanmış durumdadır. Bu bağlamda Türkiye, söz konusu alandaki yeni gelişmeleri bizzat takip etmekte ve ilgili politikaları geliştirerek bizzat cevap vermektedir.

Türkiye - Afrika Ülkeleri İlişkisinde Yeni Dönem: Sahel Penceresi.

Doç. Dr. Ceren GÜRSELER - Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Öğretim Üyesi

Türkiye-Afrika ilişkilerinde yeni dönemin bir göstergesi olarak Ankara ile Sahel ülkeleri arasındaki ilişkiyi ele almak, Türk dış politikasında Afrika'nın geleceğine dair çıkarımlarda bulunmayı kolaylaştıracaktır. Akademik literatürde ve medyada, Türkiye'nin Afrika'daki varlığı ve politikaları için "geleneksel olmayan aktör" nitelendirmesi yapılmaktadır. Eski sömürge devletlerinden özellikle Batılı ülkeler, örneğin Fransa ve Birleşik Krallık "geleneksel ülkeler" olarak kabul edilirken; Afrika'yla ilişkiler bağlamında Türkiye ve Rusya ise "geleneksel olmayan" aktörler olarak değerlendirilmektedir.

Gerek "yükselen güç" gerekse "geleneksel olmayan aktör" tanımlamaları ışığında Afrika'da en fazla görünen yabancı ortaklardan biri de Türkiye'dir. Ankara'nın Afrika politikasında Sahel bölgesi giderek öne çıkmaya başlamaktadır. Türkiye'nin dış politikasına ilaveten Afrika özelindeki yapılanmalar-hareketlilik ve Sahel bölgesindeki konjonktürün değişmesi Türkiye'nin yukarıdaki nitelendirmelere sahip olmasını sebebiyet vermektedir.

Türkiye'nin Afrika politikası, özellikle 2005 yılından itibaren üç dönem altında incelenebilir. "Açılım Dönemi" ile başlayan süreç ardından "Stratejik Ortaklık Dönemi" ile devam etmiş ve son olarak "Afrika Ortaklık Politikası Dönemi" adı altında da Türkiye-Afrika ülkeleri ilişkileri sistematik bir şekilde devam etmektedir.

"Açılım Politikası", Ankara'nın kıtaya yeniden dönüşü anlamını taşıyan, bazı ülkelerle ilişkileri yeniden başlatan, bazı ülkelerle ise ilk defa ilişkiler kuran bir süreç olmuştur. "Stratejik Ortaklık" döneminde daha çok güvenlik politikaları ön plana çıkmıştır. "Afrika Ortaklık Politikası" sürecinde ise Türkiye'nin savunma politikasının bir parçası olarak bu alanda ilişkiler uygulamaya konmakta ve savunma başlığı ikili işbirliğinde öne çıkmaktadır. Her üç dönemin başlıca unsurlar, nispeten yeni olarak değerlendirilebilecek Sahel-Türkiye ilişkilerinde de kendini göstermektedir.

Sahel, dünya genelinde istikrarsızlığa en fazla maruz kalan bölgelerden biridir. Örneğin bu bölgede radikal terör yapılanmaları bulunmaktadır. Ayrıca merkezi yönetime isyan eden ayrılıkçı gruplar bulunmaktadır. Bunların yanında yoksulluk, kaynakların eşitsiz dağılımı, iklim krizinin getirdiği sorunlar gibi birçok neden de Sahel'i istikrarsız bir bölge haline getirmektedir. Sınırların yeterince kontrol altında olmaması, özellikle Libya'da Muammer Kaddafi rejiminin devrilmesiyle artan silah kaçakçılığı gibi unsurlar da istikrarsızlığın çıkmasında ve sürmesinde etkili olmaktadır.

Bu bağlamda terörizmle mücadele bölge için önemli bir alan teşkil edilmektedir. Sahel, gerek Avrupa gerekse Orta Doğu için stratejik öneme sahiptir. Örnek olarak vermek gerekirse Irak ve Suriye'deki terör yapılanmaları güç kaybettikçe Afrika'ya özellikle de Libya'ya ve Sahel bölgesine geçerek faaliyet göstermeye başlamışlardır.

Bölgenin önemini gösterir nitelikte "Afrika Ortaklık Politikası Dönemi"nde Türkiye, Sahel ülkeleriyle ilişkilerini giderek artırmış ve artırmaya devam etmektedir. Öyle ki Türkiye-Sahel ilişkileri, artık birçok kaynaktan "yeni bir pencere" olarak değerlendirilmektedir. Öte yandan Türkiye'nin Afrika politikası hakkında Osmanlı Devleti geçmişinden hareketle "kaldığı yerden devam ettiği" şeklinde yorumlar yapılmaktadır. Türkiye, diğer Afrika ülkeleriyle olan ilişkilerinde olduğu gibi Sahel'de de Osmanlı tarihinin kültürel yakınlığını kullanarak işbirliğini artırabilmektedir.

Türkiye ve Rusya, Sahel'de öne çıkan aktörler olarak görülmektedir ve iki ülke, bazı alanlarda benzer politikalar izlemektedir. Mali başta olmak üzere Sahel bölgesinde Rusya ve Türkiye'nin özellikle Fransa'yla rekabet içinde oldukları görülmektedir. Bahse konu rekabet

18 Haziran 2025

hem politikalara hem de Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ile Türkiye Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan arasındaki söylemsel düzeydeki rekabete de yansımaktadır.

Batılı ülkeler, Batı Afrika'ya yönelik yaklaşımlarında kimi örneklerde demokrasi ve insan haklarının altını çizirken kimi örneklerde ise demokrasinin ve hak ihlallerinin ihlali görmezden gelmektedir. Türkiye ise bu konulara daha temkinli ve ılımlı yaklaşarak özellikle anayasal olmayan yollardan yönetim değişikliği süreçlerinde krizi yumuşatma politikası izlemektedir. Bu bakımdan Türkiye, Afrika ve Sahel'le olan ilişkilerinde "devlet" ve "egemenlik" kavramlarına odaklanmaktadır.

Türkiye'nin Afrika'yla ilişkilerinde öne çıkan bir diğer unsur, inşaat ve altyapı yatırımlarına odaklanması, yumuşak gücünü ve gerektiğinde sert gücünü kullanabilmesidir. Bu unsurlar, Sahel'de öne çıkan özelliklerdendir.

2020 yılından itibaren Afrika'nın Sahel bölgesinde Mali'yle başlayan, daha sonra Burkina Faso ve Nijer'le devam eden bir darbeler süreci yaşanmaktadır. Dekolonizasyondan, diğer ifadeyle sömürgeciliğin tasfiyesinden sonra ve özellikle 2000'li yıllarda Afrika Birliği'nin kuruluşuyla birlikte darbeye resmen karşı çıkan paradigma oluşsa da kıta ülkelerinde darbeler halen gerçekleşebilmektedir. Bunun en son örnekleri Mali, Burkina Faso ve Nijer'de yaşanmıştır.

Peki bu darbeler neden önemlidir ve diğer darbelerden neden farklılık göstermektedir? Söz konusu durumun sebebi Nijer, Burkina Faso ve Mali'nin hem bahsi geçen paradigmayı reddetmeleri hem de bu muhalefet üzerinden kendi aralarında bir bütünlük ve yeni bir paradigma oluşturup Afrika'nın geneline hakim olan anlayışa karşı çıkmalarıdır. Örneğin söz konusu üç ülke, kurucusu oldukları Batı Afrika Ekonomik Devletler Topluluğu'ndan (Economic Community of West African States, ECOWAS) ayrılma kararı almışlardır.

Bahsi geçen örgüt, ilk aşamada ekonomik bir organizasyon olarak kurulmuş olsa da ilerleyen yıllarda bölgedeki güvenlik sorunlarının artması sebebiyle faaliyet alanlarına güvenlik ve siyasi işbirliği konularını da eklemiştir. Yaşanan söz konusu dönüşüm sayesinde ECOWAS'ın temel prensiplerinden biri üye ülkelerde gerçekleşen darbeleri diğer ifadeyle anayasal olmayan yollardan yönetim değişikliğini reddetmesi olmuştur. Nitekim Mali, Nijer ve Burkina Faso ile ECOWAS arasında gergin ilişkiler uzun süredir devam etmekteydi. Nihayetinde üç ülke örgütten ayrılma kararı alarak kendi aralarında bir ittifak kurmuş ve daha sonra konfederasyon oluşturmuştur. Dolayısıyla Afrika'nın mevcut paradigmasına karşı gelip küçük çapta da olsa kendi aralarında yeni bir paradigma yarattıkları için bu durum incelemeye değerdir.

Türkiye'nin Mali, Nijer ve Burkina Faso başta olmak üzere Sahel ülkeleriyle olan ilişkileri, Afrika dış politikasında yeni

bir pencere açmaktadır. Dolayısıyla bu yeni dönemi Sahel üzerinden okumak son derece önemlidir. Türkiye'nin genel dış politika çerçevesi ve Sahel'deki gelişmeler, özellikle Batı'nın en önemlisi de Fransa'nın bölgeden çekilmesi, Türkiye'nin Sahel'le olan ilişkilerini artırmıştır. Bu dönemi "Sahel'de yeni paradigma" olarak adlandırmak mümkündür. Afrika Birliği'nin ve özellikle ECOWAS'ın altını çizdiği "anayasal olmayan yollardan yönetim değişikliğine, darbeler ve sınır değişikliklerine" karşı çıkan paradigma, Mali, Burkina Faso ve Nijer tarafından tersine çevrilmiş ve kendi aralarında yeni bir paradigma oluşturulmuştur. Söz konusu paradigma işbirliğine dayanmaktadır. İlk olarak üç ülke arasında bir ittifak sistemi şeklinde başlayan bu işbirliği, daha sonra bir konfederasyon yapısına dönüşmüştür.

Oluşan bu yeni çerçevede Türkiye, savunma sanayindeki işbirliğiyle ilişkilerini daha da genişletmiş; ilişkiler kapsamlı bir boyuta ulaşmış ve giderek gelişmektedir. Yukarıda da belirtildiği üzere Türkiye, Afrika'ya olan politikası sürecinin ilk aşamasında Sahraaltı Afrika ve Kuzey Afrika odaklı bir politika izlemiş, ancak daha sonra Doğu Afrika ve Güney Afrika'ya da açılmaya başlamıştır.

Günümüzde Türkiye'nin politikaları, Doğu Afrika'dan sonra Batı Afrika, diğer ifadeyle Sahel bölgesine odaklanmış durumdadır. Bu bağlamda Türkiye, söz konusu alandaki yeni gelişmeleri bizzat takip etmekte ve bunlara cevap vermektedir.

Genel olarak Türk dış politikasının Afrika yönüne değinmekte fayda görülmektedir. Özellikle ikinci dönemde, yani "Stratejik Ortaklık" döneminde güvenlik başlığı ön plana çıkmıştır. Güvenlik alanındaki en somut örneklerden biri Türkiye-Afrika ilişkilerinde Somali örneğidir. Sert gücün yanı sıra yumuşak gücün de kullanıldığı Somali örneği, özellikle Sahel bağlamında Türkiye'nin Afrika'ya yaklaşımı ve izlediği politikalar açısından önemli bir model teşkil etmektedir. Bu örnek, Türkiye'nin Sahel bölgesine açılmasında önemli bir faktör olmuştur. Ayrıca Fransa'nın bölgeden ve özellikle Mali'den çekilmesi, Türkiye'nin bölgeye yönelmesini kolaylaştıran bir unsurdur. Türkiye, bu gelişmeyi doğru değerlendirerek alandaki boşluğu doldurmuştur.

Fransa'nın Mali'deki politikalarının başarısız olması, askeri müdahalesi ve buradaki askeri varlığına gerekçe gösterilen terörizmi sonlandıramaması veya ülkede istikrarı sağlayamaması, Mali'de ve bölge genelinde Fransız karışıklığını doğurmuştur. Kamuoyunda Rusya öne çıksa da Türkiye'nin bölgedeki varlığı bir kez daha önem kazanmıştır. Bu ortamda artan Fransız karışıklığına paralel olarak Türkiye, Sahel ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmektedir. Gerek yumuşak güç gerek sert güç açısından Türkiye, Sahel'de etkin bir politika sergilemektedir.

18 Haziran 2025**Sonuç**

Sahel bölgesindeki dönüşüm ve değişim, Türkiye'nin son yıllardaki Afrika politikalarını anlamak açısından büyük önem taşımaktadır. Türkiye'nin genel Afrika politikasının temel parçalarını Sahel bölgesi ve özellikle Mali örneğinde görmek mümkündür. Osmanlı tarihine yapılan göndermeler ve "kazan-kazan" ilkesinin altının çizilmesi, Türkiye'nin Afrika politikasının temel taşlarını oluşturmaktadır. Hem Türkiye hem de Afrika ülkeleri karşılıklı kazanımlar elde etmektedir. Osmanlı tarihine yapılan atıf, Türkiye'nin sömürgeci bir geçmişe sahip olmadığını vurgulamaktadır. Türkiye'nin Afrika'yla ilişkileri, salt güvenlik ve ekonomi odaklı değil; kültürel ve insani boyutları da kapsayan çok boyutlu bir yapıya sahiptir. Bunun somut örnekleri, Sahel bölgesinde ve Mali'de görülebilir.

Türkiye'nin Afrika politikasının temellerinin sağlamlaştığını ve sistemsiz niteliğe sahip olarak dönüşmeye başladığını söylemek mümkündür. 1998 yılında dönemin Dışişleri Bakanı İsmail Cem'in başlattığı Afrika Açılım Politikası, 2005 yılından itibaren Adalet ve Kalkınma Partisi yönetimlerinde daha aktif hale getirilerek sistematik bir yapıya dönüştürülmüştür. Türk Hava Yolları'nın Afrika seferlerinin artması, kıtada açılan Türk büyükelçiliklerin sayısının hızla artması, Maarif Vakfı'na bağlı okulların faaliyetlerinin çoğalması, Afrika'dan öğrencilerin burslu veya bursuz Türkiye üniversitelerinde eğitim görmesi gibi yumuşak güç unsurları Açılım Dönemi'nin en önemli göstergeleri arasında yer almaktadır.

Türkiye'nin Afrika'ya Açılım Dönemindeki hedeflerini; uluslararası alandaki görünürlüğünü artırmak, bölgesel bir güç olduğunu ve bunun ötesine geçebileceğini dünyaya göstermek olarak ifade etmek mümkündür. Söz konusu tutumun en somut örneği, 2009-2010 yılları için Türkiye'nin Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi daimî olmayan üyeliğini kazanmasında görülmüştür. Bu süreçte Afrika ülkeleri, Türkiye'ye güçlü ve neredeyse blok halinde destek vermiştir. Böylece Türkiye, Güney ülkelerinin ve Afrika'nın ortak çıkarlarını dile getiren, uluslararası aranda görünür bir aktör konumuna yükselmiştir. Takip eden süreçte ilişkilerin gelişmesi ve Türkiye'nin Afrika'daki faaliyet gösterdiği ülke sayısının artması, Açılım Dönemi'nden Stratejik Ortaklık Dönemi'ne geçişe sebep olmuştur. 2014 yılında düzenlenen Türkiye-Afrika Zirvesi, bahse konu yeni dönemin simgesi olmuştur. Dönemin Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu da Afrika'ya açılım döneminin sona erdiğini, yeni bir dönemin başladığını ilan etmiştir.

Afrika Birliği'nin 50'den fazla üyesi olduğu göz önüne alındığında, her ülkeyle aynı seviyede ilişki kurulmasının zor olduğu kabul edilebilir bir durumdur. Ancak Türkiye, hem işbirliği yaptığı devletlerin sayısını artırmış hem de mevcut ilişkilerini derinleştirmiştir. Bu bağlamda verilebilecek güncel

en somut örnek Sahel bölgesidir. Söz konusu bölge, Açılım Döneminin politikalarını yansıttığı gibi Stratejik Ortaklık ve Afrika Ortaklık dönemlerinin de önemli bir parçası haline gelmiştir. Örneğin Mali'yle nispeten yavaş seyreden ilişkiler, son dönemde hızlı bir ivme kazanmış ve Afrika Ortaklık Politikası'nın somut göstergelerinden biri olarak öne çıkmıştır. Fakat ilgili politikada önceki dönemlerin izlerini görmek mümkündür. Kazan-kazan anlayışı ve "Afrika'nın sorunlarına Afrika'nın çözüm bulması" ilkesi halen başat kriterler arasında yer almaktadır.

Türkiye'nin savunma sanayindeki gelişmişliğinin Afrika ülkeleri ile ilişkilerine yansımaları giderek belirginleşmektedir. Afrika ülkeleri, savunma sanayinde Türkiye'yi tercih etmektedir. Türkiye, Rusya ve Çin gibi aktörlerin yanında Afrika ülkeleri için alternatif ve tercih edilen bir güç haline gelmektedir. Türkiye'nin Afrika ülkelerine yönelik yaklaşımında ve hedeflerinde ısrarcı olduğu görülmektedir.

Yazar Hakkında

Doç. Dr. Ceren GÜRSELER - Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Öğretim Üyesi

2003 yılında Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden lisans derecesini aldı. Yüksek lisansını Orta Doğu Teknik Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yaptı ve 2006 yılında "Filistin Kurtuluş Örgütü'nün İslami Söylemi" başlıklı tezi ile yüksek lisans eğitimini tamamladı.

Doktorasını 2015 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde tamamladı. Doktora tezi "Afrika Örf ve Adet Hukukunda Self-Determinasyon Hakkı" idi. Avrasya Stratejik Araştırmalar Merkezi'nde Arap ve Afrika Ülkeleri Uzmanı, Ankara Üniversitesi Afrika Çalışmaları ve Uygulama Merkezi'nde Afrika Ülkeleri Uzmanı ve Çankaya Belediyesi Dış İlişkiler Müdürlüğü'nde Dış İlişkiler Uzmanı olarak görev aldı. Ayrıca Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi'nde (ANKASAM) Afrika Ülkeleri ve Uluslararası Hukuk Danışmanı olarak faaliyetlerini sürdürmektedir.

2016 yılında Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde Doktor Öğretim Üyesi olarak göreve başladı. 2024 yılında Doçent unvanını aldı. Çalışma alanları arasında Afrika siyaseti, İsrail-Filistin sorunu, self determinasyon politikaları, iklim değişikliği, çevre sorunları ve Heavy Metal müzik yer almaktadır.

18 Haziran 2025**Türk Dış Politikasında Güncel Konular**

Küresel ve bölgesel rekabet uluslararası ilişkilerde baş döndürücü bir değişim ve dönüşümle sonuçlanmaktadır. Devletler arası savaşlar, iç savaşlar, terörizm, ekonomik ve teknolojik rekabet, artan nüfus artışıyla birlikte kıt kaynakların her geçen gün daha da kritik hale gelmesi, düzenli ve düzensiz göçler, salgın hastalıklar devletlerin güvenlik anlayışını hızla değiştirmekte, bu karmaşık ve hızla değişen gündemde karar almak ve uygulamak daha da zorlaşmaktadır.

Küresel ve bölgesel rekabette önemli rol oynayan Türkiye bu gelişmelerden önemli derecede etkilenirken, uluslararası politikada da etkin rol oynamaktadır. Bu açıdan Türk dış politikasında alınan kararlar Türkiye'nin güvenliğinde de temel rolü oynarken aynı zamanda bölgesel ve küresel gelişmeleri de önemli ölçüde etkilemektedir.

Uluslararası İlişkilerdeki gelişmeleri yakından takip etmek ve doğru okumak, dış politikada karar almak konusunda temel rolü oynamaktadır. İlgili devlet kurumları kadar üniversiteler ve düşünce kuruluşları da bu süreçte önemli rol oynamaktadır. Kapadokya Üniversitesi (KÜN) ve Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) iş birliğinde yürütülen bu proje ile Türk Dış Politikasında Güncel Konuların, bu konudaki uzmanlar ile tartışılması, ele alınması ve Türk Dış Politikasında alınacak kararlara ışık tutması amaçlanmaktadır.

Proje hakkında detaylı bilgiye;
<https://commonhorizon.kapadokya.edu.tr/> adresinden ulaşabilirsiniz.

Prof.Dr. Şafak OĞUZ

2019 yılında Doçentlik ve 2024 yılında Profesör unvanını alan Prof.Dr. Şafak OĞUZ, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki (TSK) 23 yıllık hizmetinden sonra 2021 yılında emekli olmuştur. Görevi esnasında Birleşmiş Milletler (BM) ve Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) bünyesinde de çalışan OĞUZ, Kitle İmha Silahları, Terörizm, Uluslararası Güvenlik, Uluslararası Örgütler ve Barış ve Çatışma Çalışmaları konularında çalışmalar yapmaktadır. Prof.Dr. Şafak OĞUZ, halen Kapadokya Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekan Vekili olarak görev yapmaktadır. İyi derece İngilizce ve Almanca bilmektedir.

Prof. Dr. Mehmet Seyfettin EROL

Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden 1993'de mezun oldu. Boğaziçi Üniversitesi'nde 1995'de Yüksek Lisans çalışmasını tamamlayan Erol, 2005 yılında Ankara Üniversitesi'nde yaptı. 2009'da "Uluslararası İlişkiler" alanında doçent ve 2014 yılında da Profesörlük unvanlarını aldı.

Uzmanlık alanları, "Jeopolitik", "Kriz Yönetimi", "Güvenlik", "Türk Dış Politikası" ve "Türk Dünyası" olan Prof. Erol'un, bu konularda çok sayıda bilimsel makalesi ve kitabı bulunmaktadır.

Avrasya Dosyası, Karadeniz Araştırmaları, Gazi Akademik Bakış, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, Uluslararası Kriz ve Siyaset Araştırmaları dergileri editörlükleri ile TRT, Kanal A ve BBN Türk'te radyo-televizyon programları yapan, Türkiye'nin önde gelen dergi ve gazetelerinde köşe yazarlığı yapan-görüşleri yayımlanan Prof. Erol, bu çalışmalarından dolayı 2007'de Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAY) "Türk Dünyası Hizmet Ödülü", 2015'de Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) "Basın-Fikir Ödülü" başta olmak üzere çok sayıda ödüle layık görülmüştür.

Ufuk, Ankara ve Gazi Üniversitelerinde dersler veren Prof. Erol, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyesi olarak akademik çalışmalarını devam ettirmektedir. Türkiye'nin önde gelen düşünce merkezlerinde (ASAM, SDE, GSAM, USGAM) uzman ve kurucu başkan olarak görevler üstlenen Prof. Erol, 2016'dan bu yana Ankara Kriz ve Siyaset Araştırmaları Merkezi (ANKASAM) Kurucu Başkanı olarak bu alandaki faaliyetlerini devam ettirmektedir.